

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συνδρομή 1 Έτησ. Δρ. 4
2 Έξωτ. 7

ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΝ ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΚΟΠΟΝ
Αί συνδρομαί άρχονται τήν 1 Δεβρίου ή τήν 1 Ιουνίου έ. έ.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΔΕΠΤΑ 25

ΕΤΟΣ Δ'—ΑΡΙΘ. 11

1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1920

ΑΘΗΝΑΙ, Όδός Νίκης 11—'Αριθ. τηλ. 9-97

ΕΠΙΜΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΔΕΗΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΝ ΚΑΪΡΩ.

Τήν 2α μ. μ. τής Παρασκευής 20 'Οκτωβρίου έ. έ. (ν. ή.) ημέραν και ώρον τής κηδείας του άειμνήστου ήμϊων Βασιλέως έτελέσθη με τον επιβλητικώτερον τρόπον και με την προσήκουσαν μεγαλοπρέπειαν εις τον ναόν των 'Αγίων Κωνσταντίνου και 'Ελένης ή επιμνημόσυνος δέησις υπέρ αναπαύσεως τής ψυχής του Σεπτιον μας "Ανατος χοροστανοῦντος του Μητροπολίτου Μέμφιδός κ. Νεκταρίου μεθ' όλου του κλήρου και τής διακονίας.

Οι πρόσκοποι Καΐρου με πένθη εις τον άριστερόν βραχίονα έτήρουν θαιμοσίως την τάξιν. Άπειρον πλήθος κόσμου ήρχισε να κατακλύξη από τας 1,30' μ. μ. τον ναόν και τό προαύλιον αυτού.

Ο ναός ήτο πενθίμως διακοσμημένος. 'Επίσης είχε στηθῆ μεγαλοπρεπές κενοτάφιον, βασιικά αληθώς στολισμένον και σκεπασμένον με την Κυανόλευκον. 'Επ' αυτού είχε κατατεθῆ καλλιτεχνικωτάτος σταυρός από ρόδα. Περί τό κενοτάφιον ίστατο προσκοπική φρουρά.

Τήν 2' παρά 10' ήρχισαν να προσέρχονται οι έπίσημοι. Είς την είσοδον του ναού τους υποδένετο ο υποπρόξενος κ. Τζιρακόπουλος και έντός αυτού ο πρόξενος κ. Δελιάστας.

'Εκ των ξένων παρέστησαν. έν επισήμω στολή, οι Διπλωματικοί Πράκτορες τής Γαλλίας και τής 'Ολλανδίας μετά των οικείων Προξένων. 'Επίσης ο Διοικητής του Καΐρου, αντιπροσωπεύων τον Σουλτάνον, ο διευθυντής τής 'Αστυνομίας και οι Πρόξενοι και 'Αντιπρόσωποι τής Μεγάλης Βρετανίας, του Βελγίου, τής Ρουμανίας, Σερβίας, 'Ιταλίας, 'Ισπανίας, Νορβηγίας, Ρωσίας κ.τ.λ. 'Επίσης ο 'Αρχιερέυς των 'Αρμενίων μετά αντιπροσώπων τής 'Αρμενικής Κοινότητος και ή 'Ισραηλιτική 'Αντιπροσωπεία. Ο 'Αρχηγός των Βρετανικών δυνάμεων Στρατηγός Congreve, παρέστη μετά του 'Επιτελείου με πένθη εις τους άριστερούς βραχίονας.

'Εκ των ήμετέρων παρέστησαν ο προεδρεύων αντιπρόεδρος τής Κοινότητος κ. Α. Πεζάς, οι Κοινοτικοί

'Επίτροποι, οι Πρόεδροι των διαφόρων 'Ελληνικών Σωματείων, οι Ιατροί του Νοσοκομείου, οι Διευθυνται των Τραπεζών, οι Διευθυνται και το διδάσκον προσωπικόν τής 'Αμπετείου και 'Αστικής Σχολής, μαθήτριά του 'Αρχελοπυλίου Παρθεναγωγείου, μαθηταί τής 'Αμπετείου, 'Αστικής και διαφόρων άλλων ιδιωτικών σχολών και Λυκείων, αι διδασκάλισσαι, διαγύροροι, και άλλοι επιστήμονες βιομήχανοι, έμποροι και πολλοί άλλοι ξένοι και ήμέτεροι.

Τήν 2ον μ. μ. άκριβώς ήχοισεν ή πένθιμος τελετή ένφ οι κώδωνες ήχουν πενθίμως. Ο κόσμος έν συγκινήσει και με θρόνους τους όφθαλμούς παρηκολούθει την ιεράν ακολουθίαν, ένφ ή χορωδία του «'Απόλλωνος» έψάλε καταπνεκτικώτατα και προσέδωκεν ιδιαίτεραν επιβλητικότητα εις την δέησιν.

Η νεκρώσιμος ακολουθία διήρκεσεν ήμισειαν ώραν μετά τό πέρας τής οποίας τό άπειρον πλήθος του κόσμου κατασυντετριμμένον και με υγρούς τους όφθαλμούς διεκλύθη επαναλαμβάνον μετά συγκινήσεως τό «*Αιωνία Του ή μνήμη*»

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΪΡΟΥ

Τό 'Αρχηγείον του Συστήματος των 'Ομάδων Καΐρου μόλις έμαθε την σκληράν είδησιν του θανάτου του Σεπτού Βασιλέως μας συνήλθεν έπτάκτως (τήν 26ην 'Οκτωβρίου 1920 ν. ήμ.) δια να καθορίση την συμμενοχήν του Συστήματος εις τό 'Εθνικόν πένθος, και άπεφάσισε τά εξής:

- 1ον) Ν' αναρτηθῆ μεσίστιος ή Σημαία μέχρι τής ήμέρας τής ταφής Του.
- 2ον) Να διακοποῦν τά μαθήματα επί μίαν εβδομάδα.
- 3ον) Να συμμετάσχη όλον τό Σώμα εις την νεκρώσιμον ακολουθίαν.

4ον) Νά διατηρηθῆ τὸ πένθος εἰς τοὺς Ἀξιωματικοὺς τοῦ Συστήματος ἐπὶ τρίμηνον καὶ
5ον) Νά ἐκφρασθῶν τὰ συλλυπητήριον τοῦ Σώματος εἰς τὸν Διπλωματικὸν Πράκτορα τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀργυρόπουλον.

A. Γ. Βαζζας Α. 1ης Ο.Α.Κ.

ΣΥΛΛΥΠΗΤΗΡΙΑ

ΕΠΙ ΤῶΙ ΘΑΝΑΤῶΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΗΜΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ὁ Α. τῆς 3ης Ὀμάδος τῶν Ἀρμενίων Προσκόπων Σμύρνης Zaven Haritien συλλυπεῖται θερμῶς τοὺς ἀδελφοὺς προσκόπους Ἑλλήνας, ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀπολείᾳ τοῦ λατρευτοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου ἐξ ὀνόματος πάντων τῶν Ἀρμενίων Προσκόπων Σμύρνης.

ROLAND PHILIPPS

Ὁ λοχαγὸς Roland Philipps ὁ συγγραφεὺς τὸ χρησιμώτατον εἰς κάθε Α. Ο. βιβλιαράκι «Σύστημα κατ' ἐνωμοτίας» ἐφονεύθη ὡς γνωστὸν εἰς τὸ Γαλλικὸν μέτωπον εἰς τὰς 7 Ἰουλίου 1916.

Δὲν θὰ ἐξάρωμεν τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα του καὶ τὴν λατρείαν του πρὸς τὴν υπαίθριον ζοὴν καὶ τὰ σπᾶρ, διότι εἶναι γνωστά, ἀλλὰ θὰ ἀναφέρωμεν ἀπλῶς τί ἔγραψε εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς προσκόπους πρὶν ἀναχωρήσει διὰ τὸ μέτωπον.

«Φεύγω, ἀγαπητοί μου Πρόσκοποι, ἀλλὰ παντοῦ ὄπου καὶ ἂν εὐρίσκωμαι θὰ σᾶς σκέπτομαι καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τηρῶ τὸν Νόμον τῶν Προσκόπων. Διὰ διαθήκης μου σᾶς ἀφήνω τὸ κτήμα μου καὶ τὸ σπίτι μου νὰ τὰ χρησιμοποιήσετε ὅσον τὸ δυνατόν ὠφελιμώτερον καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Θεὸς θὰ εὐλογῇ καὶ θὰ βοηθῇ πάντοτε τὸ ἔργον σας!»

Τὸ σπίτι αὐτὸ, τὸ ὁποῖον ἐπωνομάσθη «Roland House» ἔγγεινε τὸ κέντρον τῶν Προσκόπων τοῦ Ἀνατολικοῦ Λονδίνου καὶ οἱ ἄγγλοι Πρόσκοποι θὰ τιμοῦν ὅπως τὸ ἀξίζει τὴν μνήμην τοῦ Roland Philipps.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΥ

Γνώμαι τῶν διαφόρων Ἀρχηγῶν οἵτινες
παρευρέθησαν εἰς τὴν Διεθνή
Συνκένρωσιν τοῦ Λονδίνου

Γαλλία — Ὁ Προσκοπισμὸς εἶνε ὁ Ἱπποτισμὸς τοῦ αἰώνος μας. Ὁ Προσκοπισμὸς εἶνε Χριστιανισμὸς.

Δανημαρκία. — Σκοπὸς τοῦ Προσκοπισμοῦ εἶνε νὰ μορφώνη νέους, νὰ τοὺς κίνη νὰ γίνωνται ἐνεργητικοί, δραστήριοι καὶ νὰ ἀναλαμβάνουν τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών των. Εὐχῆς ἔργον εἶνε ἂν ὁ κάθε ἄνθρωπος προσπαθῇ νὰ τηρῇ τὸν Νόμον τῶν Προσκόπων εἰς τὴν ζοὴν του.

Ἑλλάς. — Ὁ Προσκοπισμὸς διδάσκει πᾶν ὅτι δύναται νὰ χρησιμεύῃ πρὸς ἠθικοποίησιν τῶν λαῶν καὶ αἱ διεθνεῖς συγκεντρώσεις θὰ ἐπιτυχάνουν τὴν πραγματικὴν ἀδελφοποίησιν τῶν διαφόρων Ἑθνῶν.

Ἑσθονία. — Μόρφωσις τῆς νεολαίας ἀπὸ ἠθικῆς καὶ φυσικῆς ἀπόψεως, ἴδου τί εἶνε ὁ Προσκοπισμὸς.

Ἰταλία. — Ὁ Προσκοπισμὸς εἶνε ἡ ἀριωτέρα μόρφωσις τῶν νέων.

Κίνα. — Ὁ Προσκοπισμὸς προσφέρει εἰς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Κοινωνίαν χρησίμους ἀνθρώπους.

Δουξεμβουῆρον. — Ὁ ἀληθὴς Προσκοπισμὸς μὲ τὰς τρεῖς ὑποσχέσεις τὰς ἀφορώσας τὸν Θεόν, τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Πλησίον εἶνε τὸ καλλίτερον ἐφόδιον πρὸς καταπολέμησιν παντὸς πονηροῦ πνεύματος.

Ἰαπωνία. — Ἡ βᾶσις τοῦ Προσκοπισμοῦ εἶνε ἡ αὐτοθυσία.

Νορβηγία. — Προσκοπισμὸς ἴσον Πολιτισμὸς.

Πορτογαλλία. — Ἡ Ἰδέα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν θὰ πραγματοποιηθῇ ὅταν ὅλοι μας γίνωμεν Πρόσκοποι πραγματικοί.

Ρουμανία. — Ὁ Προσκοπισμὸς εἶνε ὁ καλλίτερος ὁδηγὸς τῆς ζωῆς.

Σερβία. — Τὸ Jamboree ἦτο ἡ ὠραιότερη συγκέντρωσις τῆς νεολαίας τῶν Ἑθνῶν.

Ἑλβετία. — Ὁ Προσκοπισμὸς εἶνε τὸ εὐτυχὲς μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος.

Τσεχοσλοβανία. — Διὰ τοῦ Προσκοπισμοῦ διαβέζομεν τὸ βιβλίον τῆς φύσεως.

Η ΣΤΗΛΗ

ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ

Ὅλοι οἱ Πρόσκοποι ἔχουν διαβάσει τὸν Νόμον, ὅλοι ἔχουν ποτισθεῖ ἀπὸ τὰ μεγάλα διδάγματά του καὶ ἀπὸ τὰ ἠθικά του προστάγματα. Τραβοῦν ὅμως ὅλοι καλὰ τὸν δρόμον τοῦ μᾶς χαραίξει ὁ Νόμος αὐτός; Κάνουν ὅ τι μᾶς προστάζει καὶ ἐφαρμόζουν ὅπως πρέπει τὰς μεθόδους καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Προσκοπισμοῦ;

Φαντάζομαι πῶς ὅλοι οἱ Πρόσκοποι θὰ ἠθέλων μὰ δὲν μποροῦν ν' ἀπαντήσουν τὸ «ναί» σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Ἄν ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο, τουλάχιστον διότι εἶναι ἀπροετοίμαστοι, διότι δὲν ἐκάθησαν ποτὲ νὰ μιλήσουν μὲ τὸν ἑαυτὸν των νὰ τοῦ θέσουν αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα καὶ νὰ ἐξετάσουν τὴν συνείδησιν των ἂν

εφάνηκαν ναί ή όχι πιστοί στον ιερών όρκον που έδωσαν.

Και όμως αυτή ή εξέταση, αυτός ό έλεγχος καλύτερα, της συνειδήσεως είναι απαραίτητος για κάθε Προσκοπον και ιδίως για τους περιφερειακούς Έφορους και τους Αρχηγούς των Ομάδων, αι όποιοι με τό παράδειγμα των οδηγών και άλλους. Θα δώση εις τους κ. κ. Π. Ε. και τους Α. Ο. έναν μικρόν τύπον του έλεγχου αυτού της συνειδήσεως των, με την έλπίδα ότι δεν θα παραλείψουν να τον χρησιμοποιήσουν.

Νάτα : Να καθήσουν να θέσουν στον εαυτόν των τα εξής ερωτήματα :

Αφού ξαναδιάβασα τον Προσκοπικόν Νόμον, μπορεί να πη πως ακολούθησα πάντοτε και πιστά όλα τα αξιώματα του ;

Διοικών τους Προσκόπους μου συνέτεινα στην εσωτερικήν, στην ψυχικήν ανάπτυξίν των ;

Μήπως κι' έκαμα τό λάθος να τους υποβάλλω σε μία απάντησι μόνον εξωτερικήν, τυπικήν, επιφανειακήν ;

Έδωσα στους Προσκόπους την ευκαιρίαν, κατά την εκτέλεσιν της υπηρεσίας των, να μου δείξουν την άτομικότητά των, την ψυχήν των και τον χαρακτήρα των ;

Μήπως μόνον τους ηνάγκασα να δέχωνται παθητικώς τας ιδέας μου ;

Προσπάθησα να ενθαρρύνω τας φυσικὰς δυνάμεις ή κύταξα μόνον να τους επιβάλλω ώρισμένα γυμνάσματα, τα όποια αντί να τους ευχαριστήσουν τους καταπιτούν και περιορίζουν την όρισήν των ;

Μπορεί να είμαι βέβαιος ότι ή ύπακοή των Προσκόπων μου στον Νόμον μας είναι ειλικρινής ;

Κάνουν όλοι τό καθήκον των ή όχι, και αν τό εκτελούν είναι για να επιδεικνύονται μόνον ή γιατί τό αγαπούν και τό αισθάνονται ως ανάγκην ;

Η συμπεριφορά των και ή στάσις των είναι ανεπίληπτος ;

Όσο για μένα από τότε που μετέχω του Προσκοπισμού, έδωκα πάντοτε τό παράδειγμα εφαρμογής των δογμάτων του ;

Μήπως καμμιά φορά έβλαψα αυτά τα δόγματα με τα παράπονα μου έναντιον των ;

Ανεγνωρίσα πάντοτε και με ειλικρίνειαν του Προσκοπισμού ως μίαν μεγάλην Συνάδελφον μου υπό ευρύτατον πνεύμα, Συνάδελφον από την όποιαν αι αντιθέσεις γνωμών ή έχθρότης αποκλείωνται ;

Και τέλος τό έμμετρον της συμπεριφοράς μου υπήρξε πάντοτε παράδειγμα για τους άλλους ;

Να ένα μικρό ερωτηματολόγιον που θα ευχαριστηθώ να μάθω ότι δεν έφερε εις δύσκολον θέσιν κανέναν από τους αναγνώστας μου.

Ο Διευθυντής

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ

ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Ένωστός μου κύριος, του όποιου τό σπίτι που έμενε εκάηκε σε μία από της τελευταίες πυρκαγιές, μου μίλησε με θαυμασμό για ένα παράδειγμα αυτοθυσίας, απ' εκείνες που δεν συναντούμε συχνά στη ζωή μας.

Όταν τό σπίτι έπιασε φωτιά, αυτός βρισκότανε άνιδεος σε κάποιο θέατρο. Και, καθώς εκρατούσε δλόκληρο τό επάνω διαμέρισμα του σπιτιού μόνος του για γραφείο και για κατοικία, κανείς δεν ήταν εκεί για να φροντίση να του σώση μερικά έπιπλα.

Στό θέατρο τό έμαθε άργά και τυχαίως. Τρέχει αλλά όταν έφθασε, όλο πιά τό σπίτι ήταν περικυκλωμένο απ' τις φλόγες και δεν μπορούσε να κινή τίποτα. Οί πυροσβέστι προσπαθούσαν να περιορίσουν τουλάχιστον τή φωτιά, για να μη πιάσουν και τα διπλανά σπίτια, κι' αυτός στεκόταν εκεί κοντά στην πόρτα κι' έβλεπε με πνιγμένη καρδιά και με βουρκομένα τα μάτια να καίγονται τα πράγματά του, τα όποια ήταν άνόκανος να σώση με τα βουρκομένα μάτια και πολύ δικαιολογημένα, γιατί πρέπει να ξεύρετε ότι είνε πολύ σκληρή ή λύπη να χάνη κανείς τα πράγματά του, όχι τόσο για τή αξία τους, αλλά γιατί όλα αυτά τα άρνημα τό ρούχι μας, τα έπιπλά μας, τα κάδρα μας, τα φυλαγμένα ευλαβητικά σε κάποιο συρτάρι παλιή γράμματι φυλαγμένα και τόσα άλλα, μέσα στα όποια ζήσαμε για πολύ καιρό, περιήσαμε ώρες μοναξιάς και χαράς και λύπης, έχουν ένα κομμάτι απ' την ψυχή μας. Και μαζί με αυτά καίγονται κι' οι καλύτερες αναμνήσεις της ζωής μας.

Φαντάζεσθε λοιπόν τή συγκίνησι του σαν είδε έναν κύριο, άγνωστό του εντελώς να έξορμά από την πόρτα, που την είχε τριγυρίσει ή φωτιά με διάφορα πράγματα στην άγκαλιά του. Και μόλις ό άγνωστος αυτός κύριος έμαθε πως όνειοικιαστής του καιγομένου σπιτιού ήταν εκεί τρέχει και του παραδίδει τα πράγματα.

— Πάστε τα αυτά μόνον καιρόθεωσα να σας σώσω, του λέγει. Καθώς παρακολουθούσα την πυρκαγιά είπε κάποιος πως ήταν ένας μικρός επάνω που εκινδύνευε να καή. Όρμησα όσο ήταν καιρός να τον σώσω, αλλά δεν ευρήκα κανένα μικρό και στό πέρασμά μου πρόφθασα και άρπαιξα αυτά τα πράγματα, ότι βρήκα μοστιά μου... δεν είνε καθώς βλέπω αξίας, αλλά για σάς θα είνε πολύτιμα... κατιλαβαίνω τον πόνο σας.

— Πώς να σας ευχαριστήσω ; του απαντά ό άλλος συγκεκινημένος από τό παράδειγμα αυτό της αυθυορμήτου αυτοθυσίας ενός άγνωστου του. Άλλ' ό άγνωστος ήρωας ανακατεύθηκε εις τό μεταξύν από τό πληθος κι' εξαφανίσθηκε. Από τότε δε, μολονότι ό γνωστός μου κύριος εδημοσίευσε τρεις προσκλήσεις στις εφημερίδες, για να τον γνωρίση και να του εκφράση καλύτερα την ευγνωμοσύνη του, εκείνος ουτ' εφάνηκε καθόλου. Αυτό δε είνε και τό σπουδαιότερο.

Ἔτσι ἐννοῶ ἐγὼ τοὺς ἥρωας, ἐκείνους ποὺ εἶνε ἱκανοὶ γιὰ αὐτοθύσιες.

Νὰ κάνουν τὸ καθήκον τους διότι περὶ καθήκοντος πρὸς τὸν Πλησίον πρόκειται — ἀπὸ ἀγάπην πρὸς αὐτὸ, γιὰ τὴν ἀτομικὴν τους ἠθικὴν ἱκανοποίησιν, καὶ ὅχι γιὰ νὰ δείχνωνται στοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἀποκοτῶν τίτλους εὐγνωμοσύνης.

Τέτοιο δὲ εἶνε καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ὑπεριάτου Νόμου τῶν Προσκοπῶν: νὰ βοηθῶν τὸν Πλησίον των, ὅταν βρεθῇ στὴν ἀνάγκη, διότι ἔχουν ὑποχρέωσιν καὶ καθήκον νὰ τὸν βοηθῶν, ἀσχέτως ἂν εἶνε γνωστός των ἢ ἄγνωστος, ἐχθρὸς των ἢ φίλος. Ὄταν ὅλοι κίνουν τὸ ἴδιον χερὶς κινεῖαν ὑστεροβουλίαν ἢ συμφροντολογικὸν ὑπολογισμόν, τότε θὰ μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ ἰδεώδες τοῦ Προσκοπισμοῦ ἐπραγματοποιήθη.

Γραικός

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΒΕΛΓΙΟΝ

Οἱ Βέλγοι πρόσκοποι ἐῶρτασαν εἰς Βρυξέλλας τὴν 10ην ἐπέτειον τῆς ἰδρύσεως τοῦ Προσκοπισμοῦ εἰς Βέλγιον.

Οἱ πρόσκοποι ἦσαν ὑπερδισχίλιοι καὶ ὁ ἑορτασμός ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἐπηρεολούθησε προσκοπικὴ ἐπίδειξις καὶ ἐστρατοπέδευσεν εἰς τὸ δάσος Cambre.

ΙΤΑΛΙΑ

Εἰς Ἰταλίαν πλὴν τοῦ Σώματος τῶν Προσκοπῶν λειτουργεῖ θανμάσια καὶ Σῶμα Προσκοπίνων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Πριγκηπίσσης Ἄννας-Μαρίας. Αὐταὶ δὲν ἀσχοῦνται μόνον εἰς οἰκοκυρικὴν, νοσοκομιακὴν καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ εἰς ἀναρριχήσεις βράχων, εἰς ναυτικὰ ἐν γένει καὶ εἰς γυμνάσια ποῦ σκληραγωγοῦν πολὺ τὸ σῶμα.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Ὁ προσκοπισμὸς προοδεύει ἀλματικῶς. Οἱ Ἰσπανοὶ Πρόσκοποι εἶναι πρὸ πάντων καλοὶ πατριῶται.

ΑΜΕΡΙΚΗ

Συμφώνως μὲ τὸ τελευταῖον δελτίον ὁ ἀριθμὸς τῶν προσκοπῶν εἶναι 462,781 ἢτοι 16,761 Ὀμάδες. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐν τούτοις εὐδόλως ἱκανοποιοῦνται ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἀριθμοῦ, διότι ἡ Ἀμερικὴ ἀριθμεῖ 8 ἑκατομμύρια παιδιά, τὰ ὅποια πρέπει ὅλα νὰ γίνωσι Πρόσκοποι.

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Εἶναι νύχτα. Τὸ ὠρολόγιον μιᾶς ἐκκλησίας εἰς τὸν γειτονικὸν λόφον σημαίνει τὴν ἐννάτην. Οἱ πρόσκοποι ὅλοι ἀποσύρουνται μέσῃ εἰς τὰς σκηνάς των καὶ ἐτοιμάζονται νὰ κατακλιθεῖν, ἐνῶ ἡ σάλλιγξ σκορπᾷ τοὺς μελαγχολικοὺς ἡσυχούς ἤχους της.

Σιγὰ-σιγὰ τὰ φωτάκια σβύνουν ἕνα ἕνα, τὰ ξηρὰ φύλλα ποῦ ἀποτελοῦν τὴν στρωμινὴν τῶν Προσκοπῶν τρίζουν ὑπὸ τὸ βάρος καὶ ὅλα ἀρχίζουν νὰ πέρνουν τὴν νυκτερινὴν των ὄπην.

Τὰ γέλοια καὶ ἡ ὀμιλίαι παύουν. Κάποιο γαύγιμα σκύλου ἀκούεται ἀπὸ μακρὰν, σὲ λίγο ἀπαντᾷ ἕνα ἄλλο καὶ ὑστερα νεκρικὴ σιγή, τὴν ὁποίαν διακόπτουν τὰ ρυθμικὰ καὶ μονότονα βήματα τοῦ φρουροῦ ποῦ ἀγρυπνεῖ.

Τὸ στρατόπεδον κοιμᾶται.

ΠΡΑΓΜΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Ὅποιος θέλει νὰ κανχᾶται πὼς ἔζησε μιὰ ζωὴ τίμια δὲν πρέπει νὰ κυτᾶζῃ μόνον τὴν ὕλη. Γιὰ νὰ μπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος νὰ ὀνομασθῇ καλὸς πολίτης καὶ γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχὴς στὴ ζωὴ του πρέπει πρωτίστως νὰ φαίνεται χρήσιμος εἰς τοὺς ἄλλους. Αὐτὸς νὰ εἶναι πάντοτε ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ βίου του.

Γι' αὐτὸ καθήκον κάθε Ἀρχηγοῦ πρέπει νὰ εἶναι πὼς θὰ ἐνισχύσῃ τὰ παιδιά του νὰ ἐγκολποθοῦν καλὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἀλληλοβοηθείας, μόνον ὑπὸ τοιούτους ὕρους θὰ πάη μπροστὰ ὁ Προσκοπισμὸς.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛᾶΤΕ

Ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾷ τὸν μαθητὴν.—Τί μέρος τοῦ λόγου εἶναι τὸ αὐτό;

Μαθητής.—Ὄνομα οὐσιαστικόν.

Διδάσκαλος.—Πολὺ ὠραία καὶ τί γένους;

Μαθητής.—Α! αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τό πῶ, κύριε καθηγητά.

Διδάσκαλος.—Διατί;

Μαθητής.—Διότι πρέπει νὰ περιμένω νὰ ἰδῶ ἂν ἔχει μέσα κόκκορα ἢ κόττα!

Ὁ Ἀρχηγὸς ἐρωτᾷ τὸν μικρὸν πρόσκοπο ποῦ δίδει ἑξαιτίαις διὰ τὸ πτωχίον τοῦ νοσοκόμου.—Ἄν ἐκφυλοσκορπήσῃ ἕνα ὄπλο καὶ πετάξῃ ἕναν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀέρι τί θὰ κάμῃς ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ ἰατρός;

Πρόσκοπος.—Ἄφου ὁ ἄνθρωπος θὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν ἀέρι θὰ περιμένω νὰ πέσῃ κάτω.

Ἡ μητέρα.—Σὺ ἐπείραξες τὸ βαρόμετρο, Τοτό;

Ὁ μικρὸς Τοτὸς θριαμβευτικῶς.—Ναί, μαμά, γιὰ νὰ γίνῃ καλὸς καιρὸς καὶ νὰ πᾶμε ἐκδρομὴ.

ΚΙΝΗΣΙΣ Σ. Ε. ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ — Τῆν Δευτέραν 26 Ὀκτωβρίου ἢ 10η Ο. Α. ἐξέδραμεν εἰς Νεώσταθμον διὰ τοῦ Κοργιαλένιου. Παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν ψῆχος οἱ πρόσκοποι εἶναι ζωηροὶ καὶ διάφορα ἄλλα ἀπειλοῦσι τοὺς φαιδρύνουν, χωρὶς νὰ πειράζουσι κανένα. Κατὰ τὰς 11 π. μ. ἤμεθα εἰς Νεώσταθμον, ὅπου κατελήσαμεν εἰς τὰς πέραν τοῦ Γ'. Φυλακίου ὑπαρχούσας καμπίνας. Ἐκολούθησε τὸ γεῦμα καὶ μετὰ μικρὰν μετ' αὐτὸ ἀνάπαυσιν ἤρχισεν ἡ ἀνάβασις εἰς τὸς λόφον Ἀρσίνην (247 μ.). Ἡ ἀνάβασις, πολὺ δύσκολος διὰ τοὺς ἀρχαρίους, προχωρεῖ σιγά. ὑπὸ τὰς ὀδηγίας τοῦ ὑπαρχηγοῦ κ. Βλ. Βλασσοπούλου. Οἱ μικροὶ θεῶνται ἀπὸ κάτω τοὺς συνρόφους των, ποὶ φαίνονται σὰν μικρὰ κατσικάκια, κατὰ τὴν κρίσιν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, νὰ σκαρφαλώνουν τὸν σχεδὸν κάθετον, εἰς πολλὰ μέρη πραγματικῶς κάθετον, βράχον. Ἡ κατὰβασις ἐγένετο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος διὰ νὰ ἴδωμεν τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀράπη. Καὶ κατὰ τὰς πέντε, κάτω, εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ Κοργιαλένιου, ἀρχίζουσι διάφορα παραμῦθια.

Αἱ λοιπαὶ δυνάμεις ἠσχολήθησαν εἰς συγκεντρώσεις ἐν τῇ λέσχῃ μὲ διάφορα μαθήματα καὶ παίγνια.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ. — Αἱ δυνάμεις Πειραιῶς 1 καὶ 2 ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἑρπρον κ. Κόντερη καὶ τοὺς ἀρχηγούς Λενὸν Δ καὶ Λενὸν Μ. τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 25 Ὀκτωβρίου ἀνήλθον τὴν 8ην π. μ. εἰς Ἀθήνας καὶ συναυτηθέντες εἰς τοὺς ἑσπέρων μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 12 Ο. Ἀθηνῶν κ. Φ. Κορτέση καὶ τῶν προσκόπων του ἐξεκίνησαν διὰ τὴν μαγευτικὴν θέσιν « Ἀστέρην » ὅπου ἔφθασαν τὴν 11ην π. μ. Εἰς τὸν ἐκεῖ ἀρχαιότατον ναὸν χορῶς ἐπὶ ἀρχηγούς καὶ πρόσκοπους καλλιφώνους ἐψάλλε τὴν δοξολογίαν καὶ ἄλλα ὡραιότατα ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁποίων ὁ κ. Κόντερη ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς πότε ἡ προσευχὴ γίνεται δεκτὴ πρὸς τὸν Θεόν.

Μετὰ ταῦτα ἑρπρον, ἀρχηγοὶ καὶ πρόσκοποι ἀφ' οὗ καθυσύχασαν τὸν ἐπαναστατήσαντα ἐνεκα τῆς πορείας καὶ τοῦ ψύχους στόμαχον διεσκορπίσθησαν διὰ νὰ συλλέξουσι ἀπὸ τὰς ἀφθόνας ἐκεῖ κουμαριὰς τὰ ὡραιότατα καὶ εὐγεστά κουμαριὰ, εἰς τὴν ἀφθονον δὲ συλλογὴν διακρίθησαν οἱ πρόσκοποι Βυζάντιος καὶ Γραικὸς γεμίσαντες μικρὰ καλλὰ τὰ ὅπριον περιβλέψαντες

ἔπερον ἐκ Πειραιῶς. Μετὰ ταῦτα ἀρχηγοὶ καὶ πρόσκοποι συγκεντρωθέντες εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἐκκλησίας, ἐπαίζον διάφορα ἀσειότατα παιγνίδια. Τὴν 3ην μ. μ. ἐξεκίνησαν μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν Καισαριανὴν διελθόντες ἀπὸ τὴν θέσιν Γαλοπούλας. Εἰς τὴν Καισαριανὴν ἔφθασαν τὴν 4ην μ. μ. ὅπου παρέμειναν μέχρι τῆς 5 μ. μ. ἀσχοληθέντες εἰς διαφόρους προσκοπικὰς παιδιὰς. Τὴν 6 1)2 μ. μ. ἔφθασαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Α. Π. ὅπου ὁ ἀρχηγὸς τῆς 12 Ο. Ἀθηνῶν κ. Φ. Κορτέσης καὶ οἱ πρόσκοποι του ἀπεχειρέτησαν τοὺς πρόσκοπους Πειραιῶς κατελθόντας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Πειραιᾶ τὴν 7ην μ. μ.

ὑπὸ τοῦ ἐφόρου Πειραιῶς κ. Κόντερη ἰδρύθη ἐκ μαθητῶν τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ 4η Ο. τὴν ὁποίαν ἀνέθεσαν εἰς εἰς τὸν τέως ἀρχηγὸν Ναυτοπροσκόπων Ναυσταθμοῦ κ. Δελημήτρον, ἰδρῦει καὶ τετάρτην ἐκ μαθητῶν του τοῦ Β. Γυμνασίου τὴν ἀρχηγίαν τῆς ὁποίας θὰ λάβῃ ὁ ἴδιος ὁ ἑρπρον μὲ ὑπαρχηγὸν τὸν Ψύλλαν Κ. τῆς 2ας Ο. Πειραιῶς.

ΚΑΙΡΟΝ. — Ἡ προσκοπικὴ ἐργασία ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεταί συστηματικὴ σύμφωνα μὲ τὸν ὀργανισμόν. Ἀρχίζουσι, δηλαδή, νὰ τίθενται στερεαὶ αἱ βάσεις τῆς προσκοπικῆς ἰδέας ἔχει μόνον εἰς τὰς καρδίας τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἀκόμη εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς Κοινωνίας.

Κατὰ τοὺς μῆνας Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον ἔγιναν ἐξετάσεις Βατ. τάξεως προσκόπων μὲ πολὺ εὐχάριστα ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ἱκανοποιῶν τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπὶ τὰς προσπάθειαις τῶν κοπιασάντων ἐκπαιδευτῶν βαθμοφόρων.

Τὸ Ἀρχηγεῖον τοῦ συστήματος τῶν ὀμάδων Καίρου μὲ τὸ ἀδιάσπτον αὐτοῦ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν πρόδον τοῦ Σώματος ἀπερρίσσει καὶ ἰδρῦει μίαν ἐκπαιδευτικὴν ἐνωμοσίαν ὑπενωματάρχων, ἢ ὁποία ὀνομάσθῃ « Ἐκπαιδευτικὸς Οὐλαμὸς βαθμοφόρων ». Ὁ Οὐλαμὸς αὐτὸς θὰ ἔχη σκοπὸν νὰ καταρτίσῃ τοὺς Βατ. τάξεως Προσκόπους διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπενωματοάρχου. Ἐχει καταρτισθεῖ τὸ σχετικὸν πρόγραμμα ὡς καὶ ὁ ὀργανισμὸς τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τούτου Οὐλαμοῦ. Πιστεύεται ὅτι τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἱκανοποιήτουσι τὰς βλέψεις τοῦ Ἀρχηγείου.

ΜΙΚΡΟΙ ΗΡΩΕΣ

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

(Αναμνήσεις από την πολιορκίαν
τοῦ Ποστ-Λοθούρ ὑπὸ
René Gaëll)

Ἡ κ. Στέσελ αἰσθάνεται ἕνα εἶγος νὰ διατρέχῃ ὄλον τῆς τὸ σῶμα, ἀλλὰ εἶναι στιγμιαῖον καὶ ἀναλαμβάνουσα ἀμέσως ὄλην τῆς τὴν ψυχραιμίαν γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ μικροῦ καὶ τὸν ἐναγκαλιζεται ὑστερα ἐκκινουὺν ὄλοι πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος.

Φθάνουσι εἰς τὰ τεῖχη ὅπου ἔχει στηθῆ ἕνα πρόχειρον χειρουργεῖον καὶ ὑπὸ χάλαζαν ὀβιδίων αἱ νοσηκόμενοι ἀφωσιωμένοι εἰς τὸ ἔργον των συλλέγουσι τοὺς τραυματίας. Ἐξαφνα μία ἐξ αὐτῶν ἀναγνωρίζει τὸν ἀδελφόν τῆς, σκόβει ἐπάνω του καὶ ὁ γενναῖος ἐτοιμοθάνατος προφθάνει μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Χαῖρε... Εἶμαι εὐτυχής... Ζήτω ἡ Ρωσσία :

Ἡ ἡρώϊκὴ ἀδελφὴ τὸν ἀσπάζεται τοῦ κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τρέχει εἰς ἄλλον τραυματίαν, ἐνῶ ὁ Νικόλας ποῦ εἶχε παραστῆ εἰς αὐτὴν τὴν σκηνὴν αἰσθάνεται μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του νὰ δυναμώη τὸ αἰσθημα τοῦ πατριωτισμοῦ.

II

ΑΙ ΔΥΟ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ὁ Νικόλας Σουγιεφ ἦτο πολὺ μελαγχολικὸς τὴν ἐπομένην καὶ καθισμένος εἰς τὸ παράθυρον τῆς τραπεζαρίας ἐκύτταζε τὸν δρόμον μὲ βλέμμα ἀπλανές, ἐνῶ ὁ νοῦς του ἔτρεχε εἰς τὰ αἱματοβορῆ τεῖχη τῆς πόλεως.

Ἴδού τί εἶχε συμβῆ. Ἡ μητέρα του ποῦ τὸν εἶχε ζητήσῃ ὡς παράφρων εἶχε κατορθώσει ἐπὶ τέλους νὰ μάθῃ πῶς εὐρίσκετο εἰς τὸ χειρουργεῖον καὶ παρουσιασθεῖσα μόνη τῆς εἰς τὸν στρατηγὸν Στέσελ τοῦ ἐξέθεσε πῶς εἶχε χάσει τὸν σύζυγόν τῆς καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναγκάσῃ τὸν υἱόν τῆς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι. Ὁ στρατηγὸς ἀφοῦ τὴν συνεχάρη διὰ τὸ θάρρος ποῦ εἶχε τὸ παιδί τῆς τῆς ὑπεσχέθη νὰ τῆς τὸ στεῖλῃ καὶ πράγματι ἀργὰ τὴν νύκτα ἕνας στρατιώτης ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ τῆς ἔφερε τὸν μικρὸν φυλάξαι. Ἐνῶ ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀναπολοῦσε τὰ τραγικὰ γεγονότα τῆς χθὲς εἰσήλ-

θεν αἴφνης ἡ μικρὰ Σεσίλ καὶ τοῦ εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν :

— Ὁ! Νικόλα, ἀν ἤξερες πόσο καλὰ μιλοῦν γιὰ σένα ! Λένε πῶς εἶσαι γενναῖος ! πῶς ἡ στρατηγίνα σ' ἐθαύμασε καὶ πῶς ὁ στρατηγὸς θέλει νὰ σὲ κάμῃ στρατιώτη, μὰ στρατιώτη ἀληθινὸ ! μὲ τουφέκι καὶ μὲ σπαθί ! Ἄχ ! ἄς ἤμουνα κι' ἐγὼ ἀγέρι !

Ὁ Νικόλαος τὴν ἐκύτταξεν ἐκπληκτος. Ὡστε λοιπὸν ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἐμίλουσε γιὰ πόλεμον ! Αὐτὴ ἕνα δειλὸ κοριτσάκι ! αὐτὴ ποῦ τέλος πάντων ἦτο μιὰ ξένη δὲν ἦτο Ρωσσία ! Ὁ πόλεμος ἦτο λοιπὸν μιὰ περιέργος μέθη ποῦ κατελάμβανε ὄλους μεγάλους καὶ μικροὺς : ὁ Νικόλαος ἐπεχείρησε νὰ τῆς δώσῃ μιὰ σαφὴν ἰδέαν τοῦ πολέμου.

— Εἶναι ἡμῶς τόσο λυπηρὸ νὰ βλέπῃς ἀνθρώπους νὰ σκοτώνωνται τριγύρω σου, εἶπε.

— Ναι, ἀπήνησεν ἡ Σεσίλ συγκεκινημένη, καὶ ἀφήνον μητέρες ποῦ κλαῖνε... Ἡ Κα Ναρκινόφ κλαίει ὄλη τὴν ἡμέρα γιατί δὲν ἔχει διόλου εἰδήσεις ἀπὸ τὸν γυιὸ τῆς τὸν Ἰβάν.

Ὁ Ἰβάν ἦταν υἱὸς τῆς οἰκογενείας εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν ἐμπιστευθῆ τὴν Σεσίλ.

Τὰ δύο παιδιὰ εἶμιναν συλλογισμένα ὅταν ἔξαφνα ἄκουσαν εἰς τὸν δρόμον φωνὰς καὶ πολλὰ βήματα. Ἐδῶσαν τὴν προσοχὴν τοὺς καὶ ἄκουσαν αὐτὲς τῆς ἑμιλίες :

— «Τοὺς ἐπίασαν τὴ νύκτα πίσω ἀπὸ τὸ φρουρίον.

— Φαίνεται πῶς κάποιος τοὺς ἐπρόδωσε.

— Καὶ τοὺς σκότωσαν τοὺς φρουροὺς ;

— Ναι μὲ τῆς μπαγιονέττες.»

— Οἱ συνομιληταὶ ἐτράβηξαν τὸν δρόμον τοὺς καὶ τὰ δύο παιδιὰ ἐκυττάθησαν μὲ τρόμον.

— Ἐσκότωσαν τοὺς φρουροὺς !... ἐψιθύρισεν ὁ Νικόλαος σὰ νὰ ἔβλεπε κάποιο κακὸ ζυεῖρο.

Ἡ Σεσίλ τὸν ἐκύτταξε τρομαγμένη. Τὰ λόγια ποῦ εἶχε ἀκούσει τῆς εἶχαν καρφώθῃ εἰς τὸ μυαλό.

— Τοὺς ἐπρόδωσαν ; ἀνέκραξε. Μὰ βρίσκονται λοιπὸν ἀνθρώποι νὰ προδίδουν τοὺς ἀδελφοὺς των ;

— Ναι βρίσκονται τέτοιοι κακοῦργοι.

Ἡ μικρὴ εἶμινε συλλογισμένη. Ὁ νοῦς τῆς ἔτρεχε μακρὰν σὲ κάποια σκοτεινὴ φυλακὴ ὅπου ἔβλεπε

δυστυχείς φυλακισμένους δεμένους με χονδρές αλυσίδες... θαμένους ζωντανούς.

Ἐξαφνα ἄκουσαν λυγμούς εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἄνοιξαν τὴν ἄρτα καὶ εἶδαν τὴν Κα Ναρκινόφ πεσμένη σὲ μιὰ καρέκλα νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Ἐνῶ ὀρθῆ κοντὰ τῆς ἡ μητέρα τοῦ Νικόλα ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἡ Σεσίλ ὤρμησε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς φίλης τῆς.

— Ὅχι! ἐφώναξε, δὲν εἶναι δυνατὸν. Σκοτώθηκε ὁ καλὸς μου Ἰβάν.

— Ὁ Ἰβάν νεκρὸς! ἐπρόσθεσε ὁ Νικόλας ἀνοίγοντας ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια του.

— Μακάρι νὰ ἦταν νεκρὸς, ἀπήντησεν ἡ Κα Ναρκινόφ. Θὰ τὸ προτιμοῦσα χίλιες φορές.

— Μὰ τότε τί; ἠρώτησε ἡ μικρά, ἀλλὰ ἡ μητέρα τοῦ Νικόλα ἔβαλε τὸ δάκτυλο εἰς τὸ στόμα τῆς καὶ τῆς ἐπέβαλε σιωπὴν.

— Μὰ πέστε μας τί τρέχει, Κυρία Ναρκινόφ;... ἠρώτησε ὁ Νικόλας.

— Δὲν μπορῶ... εἶναι μεγάλο δυστύχημα... τί ντροπή!... τί ἀτιμία!... Θεέ μου!...

Ντροπή! Ἀτιμία! τὰ λόγια αὐτὰ ἐβούιζαν εἰς τὰ αὐτιά τῶν δύο παιδιῶν.

Ὁ πόλεμος ἤξευραν καλὰ ὅτι ἔφερνε πένθη ὄλων τῶν εἰδῶν, ὅτι κατέστρεφε ζωάς, δεσμούς, ὅτι ἤνοιγε τάφους, ὅτι ἦτο πηγὴ δακρύων, ἀλλὰ ἔφερνε καὶ βάλσαμο εἰς τὰς πληγὰς: ἔφερνε τὴν δόξαν. Ὁ παρήγορος ἄγγελος τῆς ἀθανασίας ἐστέγγωνε τὰ μάτια τοῦ ἡσαν θαμπωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ οἱ πενθοῦντες ἐκαυχῶντο κάποτε διὰ τὴν ἀπώλειαν πεφιλημένων προσώπων ποῦ εἶχαν θυσιάσῃ τὴν ζωὴν τους διὰ τὴν Πατρίδα.

Ἀλλὰ ἂν ὁ πόλεμος ἀπαθανατίζει μερικὰ ὀνόματα ἄλλα τὰ ἀτιμάζει καὶ τὰ βυθίζει εἰς τὸ αἶσχος.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ κ. Σουγιέφ ἔκλαιε μεθ' ὑπερηφάνειας τὸν σύζυγόν τῆς ποῦ εἶχε σκοτωθῆ εἰς τὸν Πόλεμον, ἐνῶ ἡ κ. Ναρκινόφ ἔκλαιε μὲ ἐντροπὴν τὸν υἱόν τῆς ποῦ εἶχε προδώσῃ τὰ μυστικά τοῦ Κράτους εἰς τὸν ἐχθρόν.

Ἡ κ. Σουγιέφ οὔτε κἂν ἐπιχειροῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διότι ὑπάρχουν δυστυχήματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ λέξεις παρηγορίας καὶ ἐσυμμερίζετο μόνον τὸν πᾶνον τῆς.

Ὁ Νικόλας σὲ μιὰ παράμερη γωνιά τῆς κάμαρας εἶχε ἀκούσει τὴν τρομερὴ αὐτὴ εἶδησι καὶ δὲν χωροῦσε τὸ μυαλό του πῶς ὁ φίλος του Ἰβάν εἶχε διαπράξει τέτοια ἀτιμία. Μιὰ τρομερὴ εἰκόνα ἐπαρουσιάζετο ἐμπρὸς του, ἡ εἰκὼν τοῦ θανάτου, τῆς καταστροφῆς καὶ ἀφοριμῆ ὄλων αὐτῶν τῶν κακῶν ἡτῶ ἕνας φίλος του, ἕνα παιδί ποῦ εἶχε γίνῃ προδότης.

Μιὰ πνιγερὰ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐπίεζε τὴν ψυχὴ καὶ αἰσθανθεὶς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ ἐλεύθερα ἄφημιζε ἔξω εἰς τὸν δρόμον

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Δὲν εἶχε προχωρήσει πολλὰ βήματα ὅπταν εἶδε πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς ὀδηγοῦν δεμένους μερικὸι στρατιῶται.

— Τί εἶναι αὐτοὶ; ἠρώτησε κάποιον.

— Εἶναι ἀξιωματικοὶ Ἰάπωνες, τοῦ εἶπαν. Κατάσκοποι καὶ πᾶνε νὰ τοὺς κρεμάσουν.

Ὁ Νικόλας ἐγλίστρησε κοντὰ τοὺς ἀποφασισμένους νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, ὅταν τὸν ἐπλησίασε ἕνας Ρώσος μὲ γένεια καὶ τὸν ἠρώτησε μὲ καλωσύνην:

— Εἶσαι ὁ μικρὸς Σουγιέφ ποῦ ἔδειξες τόσο θάρρος χθές;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Νικόλας ἐκπληκτος.

— Ἦθελα νὰ σὲ συναντοῦσα ἀπέφε τὸ βράδυ, ἔχω νὰ σοῦ προτείνω κάτι τι ὄρατο.

— Τί θὰ μοῦ προτείνετε;

— Ἄ! δὲν μπορῶ νὰ σοῦ σῶ τώρα. Ἐκεῖνο μόνον ποῦ σοῦ λέω εἶναι πῶς πρόκειται γιὰ τὴ σωτηρίαν τῆς χώρας μας.

Ὁ μικρὸς ἐσυλλογίσθη ὀλίγον καὶ ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὅτι ἐδέχετο.

— Λοιπὸν σύμφωνοι; τὸν ἠρώτησε αὐτὸς μὲ τὰ γένεια.

— Ναί σύμφωνοι, στὰς 10 θὰ εἴμι ἐκεῖ ποῦ θὰ μοῦ πῆτε.

Ἦρσαν τὸν τόπον τῆς συναντήσεως καὶ ἐχωρίσθησαν, καὶ ὁ Νικόλας ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ τοὺς κατασκόπους.

Δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως, ὅπου ἦταν συναθροισμένος κόσμος καὶ πολλὰι γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ἔκλαιον καὶ ἔλεγον μὲ λύπην:

— Αὐτοὶ τοὐλάχιστον πεθαίνουν γιὰτὶ ἤθελαν νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν Πατρίδα τους καὶ ὅχι νὰ τὴν προδώσουν ὡς τὸν Ἰβάν Ναρκινόφ.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ ἔδεναν οἱ στρατιῶται τὰ σχοινιά ἕνας ἵππεὺς ἀγγελιοφόρος ἐφθάσε καὶ ἔφερε μίαν ἐγγραφὸν διαταγῆν, ἡ ὁποία ἔλεγεν ὅτι ὁ Διοικητὴς διέτασσε νὰ μὴν ἀποθάνουν οἱ κατάσκοποι ὡς κακοῦργοι τὸν διὰ τῆς ἀγχόνης θάνατον, ἀλλὰ νὰ τουφεκισθοῦν ὡς στρατιῶται διότι ἀπέθνησκαν ὡς γενναῖοι ὑπερασπισταὶ τῆς Πατρίδος.

(Ἀκολουθεῖ)

“ΚΑΡΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ,”

Προσεχῶς ὁ ὑπαρχηγὸς τῆς 10ης Ο. Α. κ. Βλάσ. Βιλασοόπουλος ἐκδίδει ἕνα διήγημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Καρδιὰ Προσκοποῦ». Τὸ βιβλιαράκι εἰκονογραφημένον μὲ 80 καὶ πλέον σελίδας, θὰ κοστίζῃ 1,50 δραχμ. κατ' ἀντίτυπον. Ἄν ληφθῇ δὲ ἔπ' ὄψει ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τοῦ ταμείου τῆς 10ης ὀμάδος, αὐτὸ μόνον ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸ ἀγοράσουν ὅλοι οἱ Πρόσκοποι.

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

- Παλληκάρι στὴ ψυχὴ.
- Καὶ πῶς πέθανε ;
- Ἦταν παλληκάρι, λιοντάρι, κι' ὁ θάνατός του λιονταρίστικος. Ἀκοῦστε κι' ὕστερα πέστε μου...

V

Στάθηκε λίγο καὶ ξανάρχισε :

Πήγαινα τότες γιὰ νὰ περάσω τὸ Γιβραλτάρ. Στὸ δρόμο μας στὴν ἀρχὴ τίποτα ἐμπόδια δὲν ἀπαντήσαμε. Μὰ τὸ πρωὶ τῆς δευτέρας ἡμέρας τοῦ ταξιδιοῦ μακριὰ στὸν δριζόντια διεκρίναμε δύο μαῦρα σημεῖα. Κατὰ τὸ βράδυ χάλασε κι' ὁ καιρὸς. Μιά φοβερὴ φουρτούνα κι' ὕστερα καὶ σίφουνας. Μὰ ἐμεῖς μὲ τὰ τέσσερα κανόνια τὸν διώξαμε. Ὅμως πολεμοφόδια δὲν μᾶς ἔμειναν καθόλου. Ὁ δρόμος τοῦ караβιου ἦταν ἀργὸς καὶ πηγαίναμε ἀπρογιάλι, ἀπρογιάλι... Ὁ καιρὸς σὲ λίγο κόπασε. Μιά γαλήνη διεδέχθηκε τὴν τρικυμία. Θαρρούσαμε πιά πῶς γλυτώσαμε ὅσαν ἔξαφνα πίσω ἀπ' ἓνα νησί ξεφύτρωσαν πέντε μεγάλα καράβια πειρατικά Ἀλγερινὰ καὶ μᾶς πήραν τὸ κατόπι. Νὰ πολεμήσουμε δὲν μπορούσαμε. Βάλαμε λοιπὸν δρόμο. Μὰ τὸ ἓνα ὅπ' τ' Ἀλγερινὰ ἦταν πιδ ταχύτερο ἀπ' ἐμᾶς. Καὶ τὸ πιδ μεγάλο! Λίγο, λίγο μᾶς ἔφταξε. Τρέχαμε δίπλα, δίπλα. Πάνω στὸ κατάστρωμά τους λίγους—ὡς πεντέξ—βλέπαμε. Οἱ ἄλλοι δὲν φαινόντανε. Σὰν εἶδαν πῶς δὲν πολεμοῦμε οὔτε μιὰ τουφεκιὰ δὲν μᾶς ρίξαν. Μόνο τρέχανε δίπλα μας καὶ σὲ λίγο μᾶς ξεπέρασαν ὡς πέντε μέτρα.

Τότες κατὰ πῶς τὸ σχέδιό τους θέλανε νὰ μᾶς βάλουν στὴ μέση. Πίσω μας ἐρχόντανε τὰ δύο κι' ἄλλο μπρὸς κι' ἓνα στὰ βαθιά.

— Παλληκάρια! φώναξα σνοὺς ναῦτες μου, —ποῦσαν ἔτοιμοι μὲ τὰ τοικούρια στὸ χέρι—Νὰ πληρώσουμε ὅσο μπορούμε ἀκριβότερα τὴ ζωὴ μας!

Τὸ πειρατικὸ ποῦ πήγαινε μπρὸς μας δὲν ἦταν μακριὰ καθόλου τρία μέτρα ἕως πέντε τὸ πολὺ.

Κάμποσαι ναῦτες μου εἶπαν νὰ χυμίσουν ἀπάνω του, Μὰ ἐγὼ δὲν δέχτηκα. Πρῶτο γιὰ νὰ μᾶστε ἐνωμένο καὶ δευτέρο γιὰτι οἱ πειρατὲς τῶρα ἦταν κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κουβάρες σιδερικῶν, σχοινιῶν κ.λ.π. Μὰ ἔξαφνα βλέπω τὸ μούτσο μου τὸ Νότη νὰ πηδᾷ στὸ Ἀλγερινὸ σὰν ἀστραπή. Οἱ κρυμμένοι πειρατὲς τᾶχασαν! Ἐμεῖς ἀπολιθοθῆκαμε...

Καὶ νὰ τρέχη στὸν τιμονιέρη. Μιά τοικουριά στὸ κεφάλι καὶ ἄρτον κάτω. Κι' ἀμέσως ἀρπάζει τὸ τι-

μόνι· διὸ στροφῆς καὶ πέφτει νεκρὸς. Εὐπνήσαν οἱ πειρατὲς. Μὰ ἦταν ἀργά! Τὸ καράβι τους γύρισε ἀπότομα κατὰ τὴ στεριά κι' ἔξαφνα μ' ἓνα ξερὸ κρότο ἔσπασε πάνω σ' ἓνα ὑπόγειο βράχο. Ἐμεῖς γλυτώσαμε σὲ λίγο. Τάλλα δὲν τὰ φοβούμαστε. Ὑστερα μπορούσαν νὰ μᾶς κυνηγήσουν; Δὲν θὰ κυττάζανε νὰ σώσουν τοὺς συντρόφους των; Ὀλοι οἱ ναῦτες μαζί μου κλάψανε αὐτὸ τὸ ἀφωσιωμένο παλληκάρι!

— Πῶς τὰ κατάφερε ;

— Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ! Βοηθαίει τὰ παλληκάρια ὁ Θεός!

— Ἔτσι καὶ μᾶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φᾶμε τὴν Τουρκιά!

— Ἔτσι! Σὰν μούτσοι θάμαστε μεῖς! Ἐμεῖς θὰ τῆς γυρίσουμε τὸ τιμόνι καὶ θὰ τὴν βουλιάζουμε!...

VI

Τὸ μνημόσυνο γίνηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ «Γιωργαντῆς» μὲ ἑλληνικὴ σημαία ἔφευγε ἀπ' τὴς Σπέτσες γυρεύοντας δόξες.

Ὁ Νότης σκοτώθηκε γιὰ τὸν καπετάνιο του, μὰ ὁ καπετάνιος του πάη νὰ σκοτωθῆ γιὰ τὴ θεὰ τὴ μεγάλη, γιὰ τὴ θεὰ ποῦνε βγαλμένη ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων, γιὰ τὴν ἐλευθεριά!

Καὶ ὁ ἀέρας φουσκόνοντας τὰ πανιά σιγά-σιγά σφουρίζει σὰν ἀντίλαλος:

Στὸ καλὸ παλληκάρια

μαζί μὲ τὸ Θεὸ

σᾶς προσμένουν κλωνάρια

ἀμαραντῆς δάφνης. Στὸ καλό!...

Προσκοπικὸ Ἰδεῶδες

ΤΑ ΚΛΙΣΙΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΩΝΤΑΙ

Λόγω τοῦ γλιτχροῦ τῆς συνδρομῆς ἧτις δὲν δύναται νὰ καλύπτῃ τὰς δαπάνας τοῦ Ἡεροδικιοῦ ἢ Διεύθυνσις αὐτοῦ γνωρίζει πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι τῶν στελλομένων φωτογραφιῶν πρὸς δημοσίευσιν δέον νὰ πληρώνεται τὸ κλισιὲ κοστίζον ἀναλόγως τοῦ μέθους μεταξύ 20 καὶ 35 δραχμῶν.